

[Rimstad.]

vistnok holde fast på den realitet, det er, at den højtærede minister efter sit forslag stadig betragter det som muligt at neutralisere for store indkomststigninger gennem en forøgelse af skatter og afgifter. Vi er nogle i dette land, der ikke deler denne anskuelse. At det så kun er politisk muligt at gennemføre finansministerens meget problematiske løsning og ikke vor realistiske løsning, er et forhold, der i hvert fald ikke kan lægges os til last, og at vi af den grund skulle undlade at sige vor mening, er der formodentlig ingen der her venter.

Helge Larsen: Når jeg har bedt om ordet her ved finanslovsforslagets første behandling, er det for at gøre et par bemærkninger om to forhold. Det ene vedrører folketingets budget, det andet vedrører kirkeministeriet.

For et par måneder siden meddeltes det, at folketingets præsidium havde købt to billeder af malerinden Agnes Slott-Møller for 10.000 kr. Et tredje billede var tilbudt, med det afstod man fra at købe.

Selv om jeg erkender, at det kan diskuteres, om man skulle have foretaget dette indkøb netop i år med så snævre udgiftsrammer, finder jeg det absolut rigtigt, at folketinget køber kunstværker. Men jeg finder ikke det skete køb rigtigt. Vi ved, at der ikke er de bedste kår for malere og billedhuggere, og derfor måtte det nok være rigtigst, at folketingets køb af kunst samles om nutidig kunst. Der færdes mange mennesker i folketinget mellem år og dag, og kunst anbragt her vil derfor blive set af langt flere, end tilfældet er de fleste andre steder, hvor kunst er anbragt.

Jeg støtter altså gerne præsidiet i dets ønske om at erhverve malerier, men jeg finder unægtelig også, at det bør være kunst, der kommer os ved. Og det gør de to værker af Agnes Slott-Møller afgjort ikke; de er intetsigende, triste og ringe kunstværker, og som de fleste historiemalerier er de forløjede.

Det ene viser Valdemar Sejr med hans

dræbte søn Valdemar i armene; der tænkes naturligvis på vådeskuddet på Refsnæs. Vi ved meget lidt om den begivenhed og ved slet ikke, om faderen overhovedet var til stede. Historisk er det således værdiløst, og som udtryk for en faders sorg over sin søns død er det udtryksløst og dilettantisk.

Det andet billede med Valdemar Sejr i dybe tanker ved siden af sin ridehest bygger på sagnet om hans grublerier over delingen af riget mellem hans tre sønner; Erik, Abel og Kristoffer. Og det kunne der være nogen grund til at gruble over, for dermed lagdes som bekendt grunden til vore mange politiske bryderier med Slesvig-Holsten. Men Valdemar Sejr grublede aldeles ikke, han betragtede det som sin soleklare ret at dele sit rige mellem sine børn.

Disse to billeder er således kunstnerisk værdiløse og historisk forløjede. Lidt historisk sandhed er der i det tredje billede — det med Valdemar Sejr og Dronning Bengerd i brudeseng — for her er Bengerd dog fremstillet som en stor skønhed, og det ved vi fra åbningen af hendes grav i Ringsted at hun vitterlig var. Men dette, det mest sande af de tre billeder, afstod man altså fra at købe — jeg ved ikke hvorfor.

Jeg må altså sige, at jeg ikke finder, at præsidiet har været særlig heldig med det sidste malerikøb. Vi har jo heller ikke fået billederne hængt op endnu. Men jeg vil gerne tilføje, at jeg fremtidig støtter præsidiet i køb af kunst, blot synes jeg altså, at det skal være kunst, der kommer os ved.

Og må jeg så springe til et helt andet emne — jeg mener at kunne gøre det, når der bl. a. under denne debat har været talt om, at man skulle behandle de enkelte budgetter hver for sig. Jeg skal derfor nu gå til et helt andet emne, et spørgsmål vedrørende kirkeministeriet.

Under behandlingen af helligdagsloven blev det fra flere sider sagt, at man godt kunne have sparet sig at høre biskopperne om deres mening. Nu ved jeg ikke, om bi-